

blive etableret en humanere Fortolkning af Invallibeloven. Men deri have vi taget fejl. § 5 i Loven af 1889 var saaledes affattet, at Finansministrene have kunnet med den i Haanden sige: Vi have ikke nogen som helst Ret til at give Pension, selv om vi ogsaa vilde. I Henhold til denne Lov kunne vi altsaa ikke tage Hensyn til eders Henvisning. Nu er § 9 i den ny Lov langt humanere, navnlig fordi den har taget Sygdom med, og den er saaledes affattet, at jeg ikke kan se andet, end at naar Finansministeren vil være human — og det tvivler jeg ikke om, at den nuværende Finansminister i allerhøjeste Grad vil være — vil der her-efter blive taget Hensyn til Folk, som der ifølge de Love, vi hidtil have haft, ikke kunde tages Hensyn til. Derfor vil jeg anbefale det ærede Medlem, som har en speciel Interesse for denne Sag, at tage sit Ændringsforslag tilbage. Efter den Forhandling, vi have haft i Finansudvalget, og efter den Bemyndigelse, som jeg paa Finansudvalgets Vegne har til at handle i denne Sag, kan jeg ikke anbefale, at vi henvise dette Andragende. Det ærede Medlem kan saa, ligesom det ærede Medlem for Esbjærg (Bluhme), der har taget sit Ændringsforslag tilbage, opfordre de paagældende til paa ny at indgaa med et Andragende til Ministeren i Henhold til den nyere humanere Lovgivning. Det, det gælder om for de Herrer, er jo at faa et praktisk Resultat frem, nemlig at de paagældende Mænd faa Understøttelse. Idet jeg altsaa opfordrer det ærede Medlem for Herning til at tage sit Ændringsforslag tilbage, raader jeg ham til at faa den paagældende Mand til paa ny at indgive et Andragende. Rigtigst maa jeg sige, at det er et meget svært Andragende, som det maasse vil blive vanskeligt at faa ført igennem, men der kan jo prøves derpaa, og den paagældende Mand faar i alt Fald ikke mindre ved at prøve paa ny, end han har i Forvejen. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, og jeg vil saa blot opfordre Tinget til at stemme for den eneste Henvisning, Udvalget er kommet med, nemlig Henvisning af Andragende Nr. 3 i Betænkningen.

H. Nielsen: Baa de højtærede Minister og den ærede Ordfører endte jo deres Udtalelser med en Henstilling til mig om, at tage mit Forslag tilbage og henvise til ny Behandling af det i Kraft af den ny Lov, og jeg kan ikke andet end takke derfor. Jeg har selvfølgelig ogsaa haft den Tanke, at dette skulde gøres, jeg havde kun ønsket, at Finansudvalget havde gjort en Indstilling — ikke om at henvise Andragendet til Mini-

steren, det turde jeg ikke vente mig, men — om at henvise det til en Løsning i Kraft af den ny Lov. Min Opfattelse af den gamle Lov falder fuldstændig sammen med den, som blev hævdet af den ærede Ordfører, og naar jeg og det ærede Medlem for Esbjærg (Bluhme) gentagne Gange have anket over Finansudvalgets Indstillinger, har det ikke været, fordi vor Opfattelse af, hvorledes Loven af 1889 skulde virke, var forskellig fra Finansudvalgets. Naar en Ytring af mig har kunnet forstaas saaledes, som det blev gjort gældende af den ærede Ordfører, at Ministeren og Ordføreren for Finansudvalget skulde bøje sig, saa maa jeg dog sige, at vi aldeles ikke have ventet, at den ærede Ordfører skulde bøje sig, men vi have kun ment, at han kunde have stillet sig anderledes. Det er jo imidlertid et overvundet Standpunkt, da vi have den ny Lov, og jeg skal derfor ikke dvæle ved det. Men naar den ærede Ordfører siger, at Andragendet reelt var svært, maa jeg antage, at Svagheden efter hans Syn ligger paa det samme Sted, som den højtærede Finansminister mener den ligger, nemlig i, at Marsagssforbindelsen ikke er bevist. Nu er jeg for mit personlige Vedkommende ikke i Tvivl om, at Marsagssforbindelsen absolut er til Stede, og naar det kan siges, at den ikke er bevist, er det ikke Mandens, men de militære Myndigheders Skyld. Det fremgaar tydelig af Andragendet, at Manden havde henvendt sig til Lægen, men at Lægen ikke havde undersøgt Venet, men blot sagt: Vær saa artig, gaa hjem, og faa det saa gjort i Stand, naar du kommer hjem. Jeg synes, at det ligger klart for, at den Stavant, som den vedkommende liber af, har han faaet under Militærtjenesten. Bevist for Marsagssforbindelsen kunde ikke komme frem her, — men jeg tror, at efter den sædvanlige Opfattelse vil man anerkende, at der er en Marsagssforbindelse — og hvorfor kunde det ikke komme frem paa den Maade? Fordi den vedkommende Læge har afvist ham. Det viste sig, at da han kom til en ny Læge, tog denne ham straks under Behandling og erklærede ham for utjenstdygtig. Jeg kan derfor ikke anerkende den Opfattelse, at der her skulde mangle Bevis for Marsagssforbindelse, og i alt Fald maa jeg hævde, at for saa vidt Marsagssforbindelsen ikke er fuldstændig bevist, er det ikke den vedkommende Andragers, men den vedkommende Militærlæges Skyld. Det kan selvfølgelig Andrageren ikke gøre noget for. Man kan dog ikke vente, at en Soldat under de Omstændigheder skulde paa en Maade kunne trods sig til at faa en Lægeerklæring, naar han bliver